

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/247/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616209268
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616209268.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Žilina, Hodžova č. 11, proti žalovanej: R. P. , narodená dňa X.XX.XXXX, trvale bytom U., Z. č. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 1.524,96 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 9. júla 2019, č.k. 7 Csp 210/2016-195, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 9. júla 2019, č.k. 7 Csp 210/2016-195,
- vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 77,70 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, m e n í t a k , ž e žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 77,70 %.
- II. Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 9.7.2019, č.k. 7 Csp 210/2016-195, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.354,96 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 77,70 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 8.11.2016, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.524,96 € spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.524,96 € od 22.8.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzavrel dňa 25.3.2011 v súlade s § 269 ods. 2, § 708 a nasl., § 716 a nasl. Obchodného zákonníka a Všeobecných obchodných podmienok, zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej pre žalovanú zriadil a viedol účet. Žalovaná porušila zmluvnú povinnosť a dostala sa na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a tento dlh nevyrovnala. Pred zatvorením účtu vykonal dňa 21.8.2015 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Poukázal na Všeobecné obchodné podmienky v spojení s výveskou úrokových sadzieb. Dižná istina predstavuje sumu 1.524,96 €, ktorá je úročená úrokom vo výške 28 % ročne až do vyplatenia celej pohľadávky.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti; vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 25.3.2011 uzatvorenou medzi sporovými stranami mal preukázané, že obsahom zmluvy bolo zriadenie osobného účtu, žalovanej bola vydaná aj platobná karta Maestro s denným limitom 300,- €. Podľa zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 19.12.2012, žalobca zriadil žalovanej povolené prečerpanie do výšky 500,- €. Z tlačiva úrokových

sadziab žalobcu účinných od 14.10.2016 vyplýva, že úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu je vo výške 28 %. Výzvou zo dňa 14.5.2014 vyzval žalobca žalovanú na vyrovnanie nepovoleného prečerpania v sume 965,75 €, výzva bola žalovanej doručená dňa 21.5.2014. Oznámením zo dňa 7.8.2015 žalobca oznámil žalovanej, že dňom doručenia odstupuje od zmluvy o účte i zmluvy o povolenom prečerpaní. Podľa špecifikácie žaloby, účastníci uzavreli dňa 19.12.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou poskytol žalobca žalovanej limit povoleného prečerpania vo výške 500,- € s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne. Na základe zmluvy a Všeobecných obchodných podmienok, banka rozlišuje povolený debet a nepovolený debet. Žalovaná mala poskytnutú službu povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,9 %. Povolené prečerpanie dlžník čerpá po častiach, vo výške a termínoch podľa svojej potreby, až do výšky poskytnutého limitu, a to nad rámec aktuálneho zostatku bankového účtu. Žalovaná prekročovala povolený limit povoleného prečerpania, čím porušovala zmluvu a dostala sa do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania. Na základe uvedeného znížil žalobca žalovanej povolené prečerpania na 0,- € dňa 3.3.2014. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy vo vyššie uvedenej lehote sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu. Žalovaná suma 1.524,96 € predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej, ktorý bol zrušený dňa 21.8.2015 na základe odstúpenia od zmluvy o účte (zo dňa 7.8.2015) zo strany banky. Žalobca požaduje úrok z omeškania (pravdepodobne úrok, poznámka odvolacieho súdu) odo dňa nasledujúceho po zrušení účtu teda odo dňa 22.8.2015. K uplatneným úrokom žalobca uviedol, že sadzba úroku vo výške 28 % ročne je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z Všeobecných obchodných podmienok čl. 3.12 v spojení s výveskou úrokových sadziab časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu.“ Podľa Všeobecných obchodných podmienok (bod 3.8) bolo povinnosťou žalovanej mať na účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči žalobcovi. Pri zúčtovaní úrokov, poplatkov mohlo medzi žalobcom a žalovanou dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu (bod 3.12), t.j. k automaticky prijatému prečerpaniu, pri ktorom žalobca umožnil žalovanej nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak takého nepovolené prečerpanie nastalo, bola žalovaná povinná bez zbytočného odkladu takéto nepovolené prečerpanie vyrovnať s tým, že po dobu nepovoleného prečerpania bola žalovaná povinná platiť úrok pri nepovolenom prečerpaní. Nepovolené prečerpanie sa podľa Všeobecných obchodných podmienok považovalo za podstatné porušenie zmluvných podmienok, v prípade ak klient v stanovenej lehote nepovolené prečerpanie nevyrovnal, na základe čoho mohol žalobca odstúpiť od zmluvy. Z výpisov z účtu žalovanej vyplývalo, že sa dostala na svojom účte do nepovoleného prečerpania, ktoré ku dňu 21.8.2015 predstavovalo sumu 1.524,96 € a z výpisov z účtu žalovanej v spojení so špecifikáciou, že žalobca za obdobie od novembra 2013 do augusta 2015 účtoval žalovanej sumu 110,- € (22 x 5,- €) ako poplatok za vedenie exekúcie, sumu 30,- € (2 x 15,- €) ako poplatok za upozornenie debet a sumu 30,- € ako poplatok za výzvu debet.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 180 C.s.p., § 497, § 502 ods. 1, § 708 ods. 1, ods. 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 2 písm. e/, § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, dôvodiac čiastočnou dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že žalovaná uzatvorila so žalobcom zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorou jej žalobca zriadil osobný účet a poskytol debetnú platobnú kartu i zmluvu o povolenom prečerpaní na účte. Predmetné zmluvy uzatvorila žalovaná ako fyzická osoba s uvedením rodného čísla a adresy trvalého bydliska. Išlo o zriadenie osobného účtu, nie podnikateľského účtu. Zo žiadnych skutočností nemožno vyvodit', že by žalovaná uzatvorila zmluvu na účely podnikania, ale je zrejmé, že predmetom vzťahu bol bežný účet fyzickej osoby - spotrebiteľky. Žalobca je bankou - právnickou osobou poskytujúcou, okrem iného, službu vedenia účtu a taktiež poskytujúcou úvery aj formou povoleného prečerpania na účte, preto vec právne posúdil ako spotrebiteľský spor a priznal žalovanej postavenie spotrebiteľky. V danom prípade právne vec posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľov a podľa osobitného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže išlo o úver formou povoleného prečerpania, pričom zo zmluvy nevyplýva, že by sa musel splatiť do jedného mesiaca. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplýva z predložených výpisov z účtu. Zo žaloby v spojení so špecifikáciou vyplýva, že žalobca účet žalovanej zrušil ku dňu 21.8.2015 a týmto zároveň zosplatnil úver poskytnutý formou povoleného prečerpania. Podľa predložených výpisov z účtu, k uvedenému dňu žalobca evidoval pohľadávku ku dňu zosplatnenia v sume 1.524,96 € ako rozdiel medzi debetnými a kreditnými transakciami. Žalobcovi

priznal sumu 1.354,96 €, ktorá predstavuje rozdiel medzi debetnými transakciami (platby kartou, výbery v hotovosti, výbery z bankomatov, poplatky za vedenie účtu, poplatky za transakcie, úroky) a kreditnými transakciami bez účtovaných poplatkov za vedenie exekúcie (22 x 5,- €), poplatkov za upozornenie debet (2 x 15,- €) a poplatku za výzvu debet (30,- €) a vo zvyšnej časti (zaplatenie poplatkov v sume 170,- €) žalobu zamietol z nasledovných dôvodov. Účtované poplatky považuje za neprimerané. K poplatkom v súvislosti s výzvou banky konštatoval, že banke nič nebrániť vyzývať klienta k zaplateniu debetu na účte priamo vo výpise z účtu. Pokiaľ banka vo výpise ponúka rôzne nové bankové produkty, ako je napríklad výhodné sporenie a podobne, môže v pravidelných výpisoch zároveň upozorniť a vyzvať klienta na plnenia. Nepriznal žalobcovi ani účtovaný poplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou v sume 110,- € (22 mesiacov á 5,- €), pretože nepreukázal splnenie podmienok, a to, že účet je postihnutý exekúciou alebo výkonom rozhodnutia. I keby tak bolo, uvedený poplatok je neprimeraný a nemôže požívať právnu ochranu. Je zrejmé, že poplatok tvorí súčasť Sadzovníka poplatkov a nebol individuálne dojednaný, spotrebiteľ obvykle nemá možnosť tieto poplatky ovplyvniť, pretože sú stanovené a menené jednostranne bankou. Ide o zjavne vysoký poplatok, ktorý prevyšuje samotný poplatok za vedenie účtu a nie je zrejmé, aké povinnosti a plnenia má banka spojené s prípadným vedením účtu postihnutým exekúciou, keď na účte nebol žiaden exekúciou postihnuteľný zostatok. Uvedenému poplatku zjavne nie sú vyvažované žiadne protiplnenia v prospech spotrebiteľa. Okrem toho poplatok za vedenie účtu v sume 3,90 € je primeraný, musí v sebe zahŕňať aj povinnosti banky voči exekútorským úradom v súvislosti s prípadným vedením exekúcie zrážkami z účtu. Okrem toho banka účtovala tento poplatok 22 mesiacov v režime, keď na účte dlhodobo nemala žalovaná žiadne finančné prostriedky a aj z tohto poplatku si uplatňuje banka 28 % úrok, čo je neprijateľné. Poplatky za upomienku, výzvu a vedenie exekúcie v zmysle § 53 ods. 1, ods.2, ods. 4 Občianskeho zákonníka považoval preto za neprijateľné zmluvné podmienky a tým neplatné; v tejto časti je žaloba nedôvodná. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že žalobca si uplatnil k zosplatnenej istine úrok v sadzbe 28 % ročne zo sumy 1.524,96 € od 22.8.2015 do zaplatenia. Tento nárok však žalobca neuplatnil dôvodne, keď ho odvodzoval od Všeobecných obchodných podmienok. Zo žaloby vyplynulo, že žalobca účet žalovanej uzatvoril ku dňu 21.8.2015 a tým žalobca určil splatnosť dlhu - nepovoleného prečerpania. Ak žalobca požadoval od žalovanej úroky z úveru odo dňa 22.8.2015 je zrejmé, že ide o úroky po splatnosti úveru. Je toho názoru, že takto určený úrok žalobcovi nepatrí, pričom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. ÚS 476/2012, v zmysle ktorého ústavný súd odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. V prípade zosplatnenia úveru svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Práve v tomto zásadnom rozdielne spočíva ekonomická podstata nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorázovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorázového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzatvorenej zmluvy. Poukázal na to, že keďže jednorázovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorázovo vrátiť sumu požičaného úveru a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy, ale žalobca si v spore neuplatnil

úroky z omeškania po zosplatnení pohľadávky voči žalovanej. Z hľadiska právnej istoty odkázal na aktuálne rozhodnutia odvolacích súdov v oblasti zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ktoré jednoznačne potvrdili rozhodnutia súdov prvej inštancie, ktorými zamietli nárok na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, napríklad rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.2.2018, sp.zn. 7 Co 347/2017; zo dňa 14.12.2017, sp.zn. 9 Co 12/2017; zo dňa 13.7.2017, sp.zn. 10 Co 136/17; rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 7.12.2017, sp.zn. 3 Co 125/2017; rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 4.10.2017, sp.zn. 25 Co 251/2016; rozsudky Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 22 Co 35/2017; zo dňa 19.2.2018, sp.zn. 2 Co 80/2017; zo dňa 13.2.2018, sp.zn. 18 Co 138/2017; rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 21.2.2018, sp.zn. 25 Co 183/2017; rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.12.2017, sp.zn. 16 Co 255/2017. Krajský súd v Bratislave v rozsudku zo dňa 14.2.2018, č.k. 7 Co 347/2017-64, konštatoval, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a vyhlášky č. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy, subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka). Žalobca ani nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku uplatneného za nepovolené prečerpanie vo výške 28 %, keďže nebol dojednaný priamo v spotrebiteľskej zmluve, v konaní len predložil úrokové sadzby produktov, z ktorých vyplýva, že sadzba úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu predstavuje 28 %. Listina nazvaná úrokové sadzby produktov nie je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami a je nepochybné, že nebola so žalovanou ako spotrebiteľkou individuálne dojednaná. Tak dôležitý údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní nemôže byť považovaný za náležité, platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v Sadzobníku poplatkov, resp. v listine nazvanej úrokové sadzby produktov. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada transparentnosti a poctivosti, ktorá dopadá i na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok, Sadzobníka poplatkov, úrokových sadzieb produktov. Aj v spotrebiteľských zmluvách je možné Všeobecné obchodné podmienky uplatniť, avšak takáto aplikácia má nielen formálne obmedzenie ale aj obmedzenie obsahové. Sadzobník poplatkov a iné listiny ako už uvádzaný sadzobník úrokov nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, malým písmom písanej forme skryl dodávateľ popri iných dojednaniach aj podstatné dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, resp. im nebude venovať náležitú pozornosť. Pokiaľ tak i napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Nemožno mať pochybnosti o tom, že listinu úrokové sadzby produktov koncipoval žalobca a spotrebiteľ, t.j. žalovaná nemohla jeho obsah ovplyvniť. Konštatoval, že žalobcom požadovaný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne, ktorý má povahu sankčného úroku, predstavuje nepripustné obchádzanie kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje právo veriteľa požadovať pri omeškaní s plnením peňažného dlhu popri plnení i úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania je upravená § 3 nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a je vzhľadom na jej nadviazanie na základnú úrokovú sadzbu Európskej centrálnej banky variabilná. V každom období je však rádovo nižšia ako žalobcom požadovaný sankčný úrok vo výške 28 % ročne, ktorý je vo výške zjavne neprímeranej zabezpečenému záväzku a zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa. Peňažné prostriedky klienta na jeho bežnom účte sú bankou úročené len minimálne prípadne vôbec, avšak od klienta banka požaduje v prípade prečerpania úrok vo výške blížiacej sa jednej tretine dlžnej sumy ročne. Žalobca tým zneužíva nepriaznivú finančnú situáciu klienta, jeho ľahkomyselnosť a neskúsenosť. Uzavrel, že sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, pričom je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalovaná ako spotrebiteľ, nebola v zložitej finančnej situácii, nedostala by sa do nepovoleného prečerpania a nezaviazala by sa tým platiť takto neprímerane vysoký úrok z požičaných peňazí. (obdobne uviedol taktiež Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku zo dňa 14.12.2017, sp.zn. 9 Co 92/2017). Z uvedených dôvodov žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 1.524,96 € od 22.8.2015 do zaplatenia zamietol.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 C.s.p. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z uplatnenej sumy, keď sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.524,96 €, úspešný bol v časti sumy 1.354,96 €, čo predstavuje výšku 88,85

%, pričom žalovaná mala úspech vo výške 11,15 %, potom bol žalobca úspešný v pomernej časti 77,70 % (88,85 - 11,15) s tým, že o výške trov rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o trovách konania, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). K svojmu nároku na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne uviedol, že právny vzťah medzi ním a žalovanou sa spravuje ustanoveniami zmluvy o osobnom účte v spojení so Všeobecnými obchodnými podmienkami banky, Sadzobníkom poplatkov a Výveskou úrokových sadziieb; zmluvy o poskytnutí služby povolené prečerpanie ako spotrebiteľského úveru, pričom všetky podstatné náležitosti tejto zmluvy sú priamo v texte samotnej zmluvy; zákonom č. 129/2010 Z.z., konkrétne ustanoveniami o prekročení. Po uzatvorení zmluvy o bežnom účte uzatvoril so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou zriadil pre žalovanú limit povoleného prečerpania vo výške 500,- € s úrokovou sadzbou variabilnou, vo výške 19,9 %, pričom úroková sadzba bola variabilná. Na základe žiadosti žalovanej sa uvedený limit mohol v súlade s príslušnými ustanoveniami Všeobecných obchodných podmienok meniť, výška aktuálneho limitu bola uvedená v jednotlivých výpisoch z účtu. Poukázal na to, že na základe zmluvy o povolenom prečerpaní a Všeobecných obchodných podmienok sa rozlišujeme povolený debet (služba „povolené prečerpanie“) a nepovolený debet. Žalovaná mala poskytnúť službu povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,9 % ročne, ktoré sa riadi okrem zmluvy aj Všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní. Povolené prečerpanie je úverom, ktorý dlžník čerpá po častiach, vo výške a termínoch podľa svojej potreby, až do výšky poskytnutého limitu, a to nad rámec aktuálneho zostatku bankového účtu. Splácanie povoleného prečerpania sa uskutočňuje automaticky, priebežným znižovaním záporného salda bežného účtu klienta, na ktorom bolo povolené prečerpanie zriadené, teda nie vo vopred určených mesačných splátkach. Klient musí vrátiť banke všetky peňažné prostriedky poskytnuté formou povoleného prečerpania na požiadanie, v lehote určenej bankou v žiadosti o splatenie povoleného prečerpania, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem dní. Za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania sa považuje aj zníženie limitu pre povolené prečerpanie na hodnotu 0,- € (výpis z účtu č. 3/2014). Ak dôjde k zníženiu limitu, musí klient splatiť tú časť povoleného prečerpania, ktorá prevyšuje novú výšku limitu najneskôr v deň predchádzajúci dňu, v ktorom zníženie nadobudne účinnosť. Žalovaná prekročovala povolený limit povoleného prečerpania, čím porušovala zmluvu tým, že sa dostala do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania, preto znížil žalovanej limit povoleného prečerpania na 0,- € dňa 3.3.2014, ako to vyplýva z výpisu z účtu za dané obdobie. K prekročeniu uviedol, že zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy vo vyššie uvedenej lehote sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Po znížení limitu na 0,- € (od 3.3.2014) sa dlh žalovanej navyšoval z právneho titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. a Všeobecné obchodné podmienky (čl. 3.12. účinných ku dňu zníženia limitu na 0,- €). Poukázal na ustanovenia § 2 písm. f/ a § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu prekročenia a na to, že aj celkom bez osobitných ustanovení zmluvy o bežnom účte by sa prekročenie žalovanej spravovalo ustanoveniami zákona o prekročení, pričom v prípade prekročenia nemusí zmluva ako obligatórna náležitosť obsahovať dokonca ani údaj o výške úroku. Naopak podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Ako banka zverejňuje Všeobecné obchodné podmienky, Sadzobník poplatkov i výšku úrokových sadziieb v úrokovej výveske na web stránke nielen aktuálne, ale i historické, na každom obchodnom mieste, pričom každú zmenu banka oznamuje klientom vo výpisoch z účtu. Okrem toho bola žalovaná informovaná o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplýva výška a obsah prekročenia a aj informáciou v Internetbankingu, v ktorom je uvedený prehľad obrátov na účte, aktuálny zostatok a ďalšie informácie o stave účtu. Z povahy vyššie opísaného nároku na úrok z prekročenia vyplýva, že nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel, ani logiku osobitná úprava v ods. 2 písm. c/ citovaného zákona, umožňujúca dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku, t.j. jednoznačne ide o odlišný inštitút od (zákonného) úroku z omeškania. Po zrušení poskytnutého limitu povoleného prečerpania na účte sa debetný zostatok na účte žalovanej spravuje príslušnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch o prekročení (§ 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Ďalej poukázal na

bod 3.4, 3.8, 3.12 Všeobecných obchodných podmienok a na to, že sa v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp ním zavedený, nakoľko sa opiera o právnu úpravu citovaných vyššie a preto nie je daná ani jej neprijateľnosť. Vychádzajúc zo zásady prezumpcie znalosti zákona, je len logické že sa rozhodol upraviť v Obchodných podmienkach ustanovenia týkajúce sa zmluvného úroku pri nepovolenom debete čo najbližšie zákonnej úprave. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Krajského súdu Trnava zo dňa 30.4.2019, č. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 10 Co 99/2018. Má za to, že uplatnený úrok vo výške 28 % ročne nie je úrokom z úveru, nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania a prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil uvedený úrok ako úrok z úveru a zaoberal sa nárokom naň ako úrokom po zosplatnení, ale ide o úrok uplatnený z titulu prekročenia (zákonný úrok z titulu prekročenia). Vzhľadom na uvedené argumentácia súdu prvej inštancie ohľadne (ne)existencie nároku na úrok po zosplatnení neobstojí a na daný prípad sa nedá aplikovať, pretože si daný nárok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., naopak podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, keď zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale aj historické. Zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na svojom webovom sídle a pobočkách, je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý Všeobecné obchodné podmienky uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaná oboznámila a vyslovila súhlas svojím podpisom, tiež s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a ustanovenie § 273 Obchodného zákonníka v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Konštatoval, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojím podpisom. Ak súd namieta nedohodnutie zmluvnej náležitosti individuálne, je ťažké si v praxi predstaviť, ako by malo vyzerať individuálne dojednanie jednotlivých zmluvných podmienok medzi bankou a klientom. Práve z dôvodu opísaných praktických okolností pri uzatváraní zmlúv medzi dodávateľom a spotrebiteľom je naša právna úprava v takom rozsahu kontinuálne doplňovaná a previazaná ustanoveniami chrániacimi spotrebiteľa. V danom odkázal na rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 23.1.2019, sp.zn. 41 Co 39/2018; Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.11.2018, sp.zn. 5 Co 190/2018; zo dňa 11.12.2018, sp.zn. 5 Co 241/2018 a ohľadne povahy prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 19.12.2018, sp.zn. 5 Co 140/2018; Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.1.2019, sp.zn. 41 Co 39/2018 a nároku na úrok vo výške 28 % ročne odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.3.2018, č.k. 43 Co 4/2018-54. Dodal, že súd prvej inštancie ako dôvod nepriznania úroku za užívanie prostriedkov z nepovoleného prečerpania (prekročenia), okrem iného, uviedol, že dojednanie o výške úroku je neprimerane vysokým sankčným úrokom, ktorý podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú. Úrok za užívanie prostriedkov z prekročenia však nie je sankčným úrokom z omeškania, ale odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov, teda cenou poskytnutého úveru. Poukázal v tejto súvislosti na ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. To znamená, že posudzovanie primeranosti ceny poskytnutého plnenia sa neposudzuje podľa ustanovení o neprijateľných podmienkach. Poukázal na platné znenie nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., a to ustanovenia § 1a ods. 1, ods. 2, § 10d ods. 1 s tým, že výšku odplaty je tak potrebné posúdiť v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení k 13.6.2011 (ku dňu vzniku prekročenia). V zmysle § 18 ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa

pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť. Úrok vo výške 28 % je úrokovou sadzbou úveru, nie sankčným úrokom z omeškania, čo vyplýva aj zo Sadzobníka, ktorý je súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý uvádza jednak výšku úrokovej sadzby za poskytnutie finančných prostriedkov a jednak aj výšku úrokov z omeškania, pričom odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.4.2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011 i rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.6.2018, č.k. 14 Co 10/2018-154; Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.6.2018, č.k. 1 Co 247/2017; zo dňa 5.12.2018, sp.zn. 1 Co 86/2018; Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 27.3.2018, č.k. 43 Co 4/2018-54. Žalobca v odvolaní ďalej k svojmu nároku na poplatky za upomienku, výzvu a za vedenie účtu postihnutého exekúciou uviedol, že poplatky, ktoré boli zaúčtované na bežnom účte žalovanej, sa týkali výlučne prevádzky bežného účtu a žiadny zo zaúčtovaných poplatkov priamo nesúvisí s povoleným poskytnutím úverového rámca formou povoleného prečerpania. Poskytovanie vedenia účtu a služieb s tým spojených je nepochybne hlavným predmetom plnenia pri zmluve o bežnom účte. Poplatky za tieto služby sú potom jednoznačne cenou za tieto služby. Poplatky za vedenie účtu a súvisiace služby predstavujú dojednanie o cene plnenia v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v rozhodnom znení s poukazom na § 31 ods. 2, ods. 4, ods. 5 písm. d/ zákona o platobných službách s tým, že z uvedených ustanovení zákona o platobných službách výslovne nevyplýva, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. K forme zmluvy vyhotovenej vo viacerých nadväzujúcich zmluvných dokumentoch poukázal na judikatúru Súdneho dvora, konkrétne rozsudok súdneho dvora v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES-VEC C-42/15 zo dňa 9.11.2016, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím zo dňa 19.12.2014 doručeným Súdnemu dvoru dňa 2.2.2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej. V zmysle uvedeného rozsudku sa článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m/ tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v Obchodných podmienkach alebo Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Avšak smernica nebráni členským štátom, aby zakotvili povinnosť, že všetky dokumenty obsahujúce náležitosti zmluvy povinné v zmysle smernice, majú byť podpísané. V našich podmienkach uvedené znamená, že zákonom možno stanoviť, že aj Všeobecné obchodné podmienky, obchodné podmienky a sadzobník v prípade, ak obsahujú niektoré z uvedených povinných náležitostí zmluvy, majú byť podpísané. Každopádne, táto povinnosť by mala byť ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, ako už bolo vyššie uvedené, že Všeobecné obchodné podmienky, Sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Dodal, že zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte (§ 708 a nasl. Obchodného zákonníka). V zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka koná do určitej sumy príkazy na platby i keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.). V zmysle § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. K poplatku za upomienku a výzvu konštatoval, že poplatok za upomienku predstavuje skutočnú náhradu nákladov banky, ktoré vznikli banke v súvislosti s omeškaním dlžníka, najmä náklady banky za vyhotovenie a zaslanie upomienky, náklady spojené so zasielaním informácií do spoločného úverového registra, sledovaním ďalšieho správania dlžníka a podobne. Poplatok za upomienku predstavuje aj službu klientovi spočívajúcu v tom, že klient je v dostatočnom časovom predstihu informovaný o omeškaní a o následkoch nesplácania úveru a môže tak tieto negatívne následky v čas odvrátiť. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je len taká podmienka, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v

právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Upomienka a cena za ňu je v zmluve vyjadrená jasne zrozumiteľne a určito. Nemožno sa stotožniť so záverom súdu o neprimeranej výške namietaných poplatkov. Poplatok za vystavenie upomienky je v bankovej praxi bežne účtovaným poplatkom. Účtoval ho nielen on, ale aj iné banky pôsobiace na území Slovenskej republiky. V tejto súvislosti uviedol, že Národná banka Slovenska v rámci dohľadu na činnosťou bánk doposiaľ vo vzťahu k žiadnej banke pôsobiacej na území Slovenskej republiky nenamietla neprimeranosť výšky vyrubovaných poplatkov. Pri posúdení výšky poplatku za upomienku pritom nemožno vychádzať iba z reálnych nákladov spojených s daným úkonom (napr. vyhotovenie a vytlačenie upomienky). Súd prvej inštancie opomína aj ďalšie aspekty, ktoré sa vo všeobecnosti s vyrubovaním poplatkov za upomienky v bežných spoločenských vzťahoch spájajú. Úlohou poplatku za upomienku je (okrem iného) zabezpečiť, aby bol dlžník motivovaný splniť konkrétny záväzok riadne a včas, t.j. aby neplnenie jeho povinností bolo pre neho ekonomicky nevýhodné. Opačný názor, ktorý vedie k absolútnemu odbremeneniu spotrebiteľa od úhrady poplatku za upomienku je neprijateľný a znamená spochybnenie funkcií, ktoré má takýto druh poplatku plniť. Obdobné právne závery vyplývajú aj z rozsudku Krajského súdu v Plzni zo dňa 12.6.2013, sp.zn. 25 Co 60/2013. Odhliadnuc od uvedeného, pri posúdení primeranosti poplatku za konkrétne úkony veriteľa je nerozhodné, či veriteľ poskytol dlžníkovi určité protiplnenie alebo či predmetný poplatok pokrýva aj náklady na vnútornú činnosť veriteľa. Poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežnú časť ceny úveru, na ktorú sa v súlade s § 53 ods. 1 i.f. Občianskeho zákonníka nevzťahuje súdny prieskum jej primeranosti [nález Ústavného súdu ČR zo dňa 10.4.2014, sp.zn. III. ÚS 3725/2013 (publikovaný v Sbírcе nálezů a usnesení ÚS pod č. 73/2014)]. Dotknutý poplatok za upomienku má svoj právny základ a nie je daný dôvod na to, aby sa nerešpektovala zmluvne dohodnutá vôľa oboch kontrahentov. Právna ochrana spotrebiteľa musí mať „zdravé“ a racionálne limity, a to najmä s prihliadnutím na nevyhnutné rešpektovanie princípu pacta sunt servanda a zásady zmluvnej voľnosti. Deklarovaná autonómia vôle môže byť v materiálnom právnom štáte obmedzovaná iba tam, kde je to v súlade so zákonom a pri sledovaní legitímneho cieľa nutné (zásah výlučne v čo najmenšej miere). Opätovne zdôraznil, že predmetný poplatok uhrádza dlžník iba v prípade omeškania so splácaním úveru, t.j. iba v prípade vlastného delikventného správania, ktoré je pre veriteľa neakceptovateľné. Osobitne k poplatkom za vedenie účtu postihnutého exekúciou dodal, že má za to, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval návrh za neúplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže nepreukázal splnenie podmienok, a to že účet je postihnutý exekúciou alebo výkonom rozhodnutia, mal ho vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 C.s.p. Z gramatického výkladu predmetného ustanovenia pritom vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie/opravu takéhoto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania v § 129 C.s.p. uvedeným postupom. Prvoinštančný súd ho na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Keďže súd prvého stupňa (správne prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu) rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, mu odňal možnosť konať pred súdom. Ide o vady konania, vymedzené v § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky zaručuje okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na súdnu ochranu ako súčasť práva na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na rozhodnutie, ktorému predchádza faktická činnosť súdu v súlade so zákonom, a to konkrétne procesným predpisom, upravujúcim postup súdu, ktorým je Civilný sporový poriadok. Za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie súdu vo veci samej bez úplného a určitého návrhu na začatie konania, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takýmto rozhodnutím bolo žalobcovi v konaní odopreté právo na ochranu jeho oprávneného nároku, uplatneného návrhom na začatie konania. V uvedenom odkázal na uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.6.2017, č.k. 11 Co 33/2017-53 a zo dňa 28.8.2018, sp.zn. 11 Co 157/2018; uznesenie Krajského súdu Košice zo dňa 18.1.2018, sp.zn. 5 Co 262/2017; uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26.7.2018, č.k. 43 Co 25/2018-257; uznesenie Krajského súdu Trnava zo dňa 29.6.2018, sp.zn. 11 Co 57/2017; rozhodnutie Krajského súdu Nitra zo dňa 4.7.2018, č.k. 5 Co 262/2017-82; uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 16.8.2018, č.k. 10 Co 74/2018-151;

uznesenie Krajského súdu Trnava zo dňa 29.11.2018, č.k. 10 Co 6/2018-96; uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 10.12.2018, č.k. 11 Co 211/2018-290; uznesenia Krajského súdu Košice zo dňa 16.11.2018, č.k. 1 Co 174/2018 a zo dňa 31.1.2019, sp.zn. 1 Co 43/2018. Priložil rozpis jednotlivých exekúcií, ktoré postihovali účet žalovaného až do jeho zatvorenia, ktorý zohľadňuje prehľad exekúcií, ktorý bolo možné zostaviť iba vzhľadom na dátum ukončenia exekúcie a teda v ňom nebolo možné uviesť presný začiatok vzniku vedenia účtu postihnutého exekúciou (dátum vzniku exekúcie), avšak na spresnenie vyššie uvedeného prehľadu (reportu) uviedol rozpis trvania exekúcií, ktorý nepriamo vyplýva z daného reportu: rok 2013 exekúcia vedená od 14.11.2013 - poplatok 2 x (november, december); rok 2014 - trvanie exekúcie celý rok - poplatok 12 x; rok 2015 - trvanie exekúcie do 21.8.2015 - poplatok 8 x. Poplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou predstavuje skutočnú náhradu nákladov banky, ktoré vznikli banke v súvislosti s vedením exekúcie na účte žalovaného. Poplatok je uvedený aj v Sadzobníku poplatkov. Má za to, že dôvod na nepriznanie úroku vo výške 28 % ročne a poplatkov nie je daný. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť v plnom rozsahu; žiadal trovy prvoinštančného i odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, odvolanie nepodala.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. októbra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie o nepriznaní úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 1.524,96 € od 22.8.2015 do zaplatenia, ktorá suma predstavuje mínusový zostatok na bežnom účte žalovanej ku dňu 21.8.2015. Prvoinštančný súd správne v danom prípade posúdil, že ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah, pretože žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel so žalovanou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom (v zmluve je identifikovaný údajmi typickými pre nepodnikateľa, t.j. menom, priezviskom, bydliskom a rodným číslom) zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 25.3.2011 (č.l. 5 spisu), na základe ktorej zriadil žalovanej osobný účet č. XXXXXXXXXX, z dôvodu ktorého aplikoval aj príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku. Podľa uvedenej zmluvy mala žalovaná denný limit vo výške 300,- €, neskôr zmenený na výšku 500,- €.

10. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že má nárok na zaplatenie úroku z titulu prečerpania, pretože k žalobe síce pripojil Sadzobník poplatkov účinný od 1.7.2016 a na výzvu prvoinštančného súdu aj Sadzobník poplatkov účinný od 1.2.2014 a 1.3.2015, v ktorej je uvedená (žalobcom tvrdená) úroková sadzba vo výške 28 %, ako aj Vývesku, účinnú od 1.3.2011. Tým, že žalobca uzavrel osobný účet žalovanej ku dňu 21.8.2015 a debetný zostatok na jej účte vo výške

1.524,96 € previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet, znemožnil tým žalovanej dispozíciu s účtom. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou prvoinštančného súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že uzavretím účtu žalovanej žalobca určil splatnosť dlhu, pričom úrok z takto nesplateného dlhu (vznikol nepovoleným prečerpaním účtu) žiadal odo dňa nasledujúceho po uzavretí účtu, t.j. od 22.8.2015. Od splatnosti zostatku je dlžník v omeškani a musí tak platiť úroky z omeškania. Súd prvej inštancie tak správne právne posúdil, že v danom prípade si žalobca uplatňuje úrok po splatnosti úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.9.2015, sp.zn. 6 Co 587/2015, z odôvodnenia ktorého vyplýva, keďže tento stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatením úveru), je zrejme, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškani dlžníka (spotrebiteľa) a súčasne predčasným zosplatením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplateniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 52, resp. § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie ustanovenia § 3a ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. ÚS 476/2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie správne nepriznal žalobcovi úrok vo výške 28 % po zosplatení, odvolací súd už nepovažoval za potrebné sa zaoberať primeranosťou výšky tohto úroku.

11. Odvolací súd dodáva, že postup žalobcu, ktorý viedol účet žalobkyne aj napriek tomu, že krátko po jeho zriadení sa dostávala pravidelne mesačne do debetu (od júla 2011), z dôvodu ktorého tento zaťažoval úrokmi ako sankciami za porušenie zmluvy, pričom nepovolený mínusový zostatok má v podstatnej miere pôvod v zrušení povoleného prečerpania žalobcom, nemožno hodnotiť ako postup spĺňajúci požiadavku konania v súlade s odbornou starostlivosťou. Žalobca ako dodávateľ tohto produktu je bankovým subjektom, teda o to viac by mal dbať pri zvolených postupoch na to, aby tieto neindikovali záver o tom, že jeho primárnym cieľom je profitovať na prípadnom neekonomickom správaní spotrebiteľa, majúcom pôvod či už v dostatočnej neinformovanosti, či v nejednom prípade tiež v ťaživých životných okolnostiach, ale naopak, že jeho primárnym cieľom pri poskytovaní produktov je správať sa a konať v najlepšom záujme svojich klientov, keďže ním poskytované služby nie sú bezodplatnými.

12. Odvolací súd dodáva, že odpoveď na spornú otázku, či je možné priznať banke úrok pri nepovolanom prečerpaní účtu, doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že rozhodnutia odvolacích súdov, na ktoré žalobca poukazyval vo svojom odvolaní, nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013. V ňom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

13. Odvolací súd k tvrdeniam žalobcu v odvolaní, že má nárok poplatky za upomienky, výzvu a vedenie účtu postihnutého exekúciou uvádza, že pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Spotrebiteľ dobromyseľne uzatvára zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník (profesionálne znalý podnikateľ) dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality. Spotrebiteľ sa ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Je všeobecne známe, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, pričom podmienky často ani nie sú individuálne dojednané v zmluve, ale v osobitných zmluvných dojednaniach, ktoré sú predtlačené a ktorých obsah spotrebiteľ ovplyvniť vôbec nemohol. Nejde o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalobca ako dodávateľ so žalovanou ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával, poplatky sú súčasťou formulárových všeobecných zmluvných dojednaní, resp. Cenníka. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravenej dodávateľom beztoho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. V danej veci žalovaná nemala možnosť podstatným spôsobom sankcie a poplatky ovplyvniť, nakoľko ako spotrebiteľ si ich osobitne nevyjednával. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto zmluvnej podmienky. Odvolací súd poukazuje odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.5.2017, sp.zn. 2 Co 133/2016, ktorý vo vzťahu k poplatkom a upomienkam uviedol, že upomienka, nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné, netransparentné. Zmyslom upomienok je upozornenie a súčasne výzva pre dlžníka, aby si (dodatočne) splnil svoju povinnosť, s plnením ktorej je v omeškaní. Ich účelom by nemalo byť získavanie majetkového prospechu vo forme akejkoľvek „finančnej sankcie“ voči spotrebiteľovi ako dlžníkovi, ktorý by prinášal majetkový prospech dodávateľovi. Možné náklady spojené s ich vyhotovením a zaslaním sú nepochybne nižšie, než uplatňované poplatky za výzvy a upomienku. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi.

14. Odvolací súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že z obsahu spisu nevyplýva, že by boli poplatky za výzvu, upomienku a vedenie účtu postihnutého exekúciou boli so žalovanou výslovne dojednané. Žalobca v žalobe ani netvrdil za aké porušenie a kedy boli žalovanej poplatky účtované, keď nepreukázal individuálne dojednanie týchto poplatkov, ani že by týmto poplatkom zodpovedalo nejaké reálne protiplnenie, preto ich dojednanie spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a je neprijateľné v zmysle § 53ods. 1 Občianskeho zákonníka, čoho následkom je ich absolútna neplatnosť (§ 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka).V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.5.2014, sp.zn. 9 Co 350/2012, v ktorom odvolací súd konštatoval, že zastáva názor, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napríklad úroky z omeškania nad limit podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Vo vyrubovaní poplatku za výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky a upomienok obdobného charakteru je zrejмый vlastný ekonomický záujem navrhovateľa - banky. Na poplatok spojený s výzvou alebo upomienkou na zaplatenie dlžnej čiastky, nemá navrhovateľ - banka zákonný nárok, keďže poplatok je pokrytý už v zmluvne dojednanom úroku (odplate) za poskytnutý úver (úrok z úveru). Podľa odvolacieho súdu je v účtovaní takýchto poplatkov navyše citeľná snaha žalobcu o minimalizovanie nevyhnutnosti vlastných pohľadávok a navyšovanie konečného finančného zaťaženia spotrebiteľa neplniaceho si svoje záväzky, a to v rozpore s účelom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsahujúcej najmä v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky), predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - navrhovateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi (v danom prípade vo vzťahu k žalovanej) ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.

15. Odvolací súd sa stotožnil so správnym záverom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku o nepriznaní poplatkov, ktoré si žalobca uplatnil za upomienku, výzvu a vedenie účtu postihnutého exekúciou (bod 32.), s ktorým odôvodnením sa stotožňuje s poukazom na vyššie uvedené body (13., 14.) a na to, že žalobca ani nepreukázal, že žalovanej doručoval upomienku a výzvy, ani v akej výške zaplatil poštovné za výzvu zo dňa 14.5.2014 (č.l. 29, 30 spisu). Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu v jeho odvolaní, že ho prvoinštančný súd nevyzval na doplnenie žaloby ohľadne poplatku za vedenie účtu postihnutého exekúciou, pretože súd prvej inštancie výzvou zo dňa 18.6.2018 vyzval žalobcu na špecifikáciu uplatnenej pohľadávky, okrem iného aj na to, koľko zo sumy 1.524,96 € predstavujú poplatky ním naúčtované, sankčné úroky, za omeškanie splátky a upomienky, na ktorú výzvu, z dôvodu ktorého nie je odvolacia námietka žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces dôvodná. Odvolací súd dodáva, že podľa ustanovenia § 132 ods. 3 C.s.p. má žalobca k žalobe pripojiť dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

16. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu

vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

17. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

18. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozsudku aj do výroku o trovách konania, avšak toto odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec nezdôvodnil. Odvolací súd ale zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 77,70 % podľa § 388 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 77,70 %, pretože súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1, ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p., ale nesprávne priznal žalovanému náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).